

Brīvdienu māja «Duni» – saimnieces Evitas Piļščikovas sapnis ezera krastā

Publicitātes foto

Gunda Katrīna Vovere

Evita ir dzimusi un augusi Preiļos, ļoti daudz laika pavadījusi pie vecmammās Līčos, kur baudījusi īstu lauku dzīvi. Tā viņai vienmēr patīkusi, jo nespēj sevi iztēloties iespīestu pilsētas dzīvoklī, viņai nepieciešama brīvība, ko spēj sniegt tikai lauki un daba. Viņa ir darbīga, enerģiska un ar apbrīnojamu spēju īstenot ieceres – audzē gaļas liellopus, saimnieko brīvdienu mājā “Duni”, kalpo Latvijai Zemessardzē un vienmēr meklē jaunus izaicinājumus. Evitas stāsts ir par neatlaidību un ticību sapnim – par to, kā no bērības ilgām pēc mājas pie ezera tapa vieta, kur nu viņa sagaida viesus. Kā pati saka, to pat nevar saukt par darbu, jo katra diena sākas ar patiesu prieku un sirds piepildījumu.

Kā radās ideja par brīvdienu māju «Duni»?

– Man jau no bērnības ir bijis sapnis par māju ezera krastā, es pat nezinu, no kā šis sapnis ir radies. Man ļoti patīk ūdens, bērnībā es visu laiku peldējos Feimankas upītē, kas bija turpat pie mājām. Turpat arī zivis ķērām un visādi izklaidējāmies. Ūdens ir mana stihija.

Es apzināti meklēju vietu, kur varētu iegādāties īpašumu, un atradās šī – pie Pelēču ezera. Sākumā es pat nedomāju, ka tur atradīsies viesu nams, es to iegādājos sev, lai būtu ūdens tuvumā un piepildītu savu sen loloto sapni. Pēc krasta iztīrīšanas novietoju tur angļu tipa vagonu un domāju, ka viss ir lieliski, tagad tā varēšu dzīvoties. Tomēr sapratu, ka šis vagonš neiederas kopējā ainavā, un sāku apsvērt ideju par mājas būvniecību. Sākumā domas bija par nelielu mājiņu – tā, lai man pašai vietas pietiek, bet tad pie apvēršņa parādījās Leader projekts, un man ieteica pamēģināt pieteikties. Tā izdomāju, ka nav ko muļķoties, jāceļ liela māja un jāveido kā tūrisma vieta, kur cilvēki var atpūsties. Sākām celt 2020. gadā, bet pirmos viesus sagaidīju 2021. gada pavasarī.

Tolaik man jau bija neliela saimniecība, nodarbojos ar gaļas liellopu audzēšanu. Iepriekš vairākus gadus dzīvoju un strādāju Īrijā, man bija vēl palikuši iekrājumi, kurus varēju papildus investēt šīs viesu mājas izveidē, lai gan nācās arī aizņemties, jo visam nepietika. Līdz tam man vispār nebija nekādas pieredzes viesmīlības jomā, pilnīgi visu sāku un mācījos no nulles.

Kādi bija lielākie izaicinājumi, sākot šo ceļu?

– Atceros, ka pirmais lielais izaicinājums, ar kuru satapos, bija tad, kad man atveda viesu mājai pamata blokus. Atbrauca lielā mašīna pie ceļa, kas ved uz būvniecības vietu, un sapratām, ka tā nevar iegriezties šajā šaurajā, mazajā ceļā un aizbraukt līdz vajadzīgajai vietai. Man

Brīvdienu māja «Duni» Preiļu novadā

teica, ka viss ir jākrauj ārā turpat uz lielā ceļa, gribējās raudāt, jo nesapratu, kā lai šo situāciju atrisinā. Bet pilnīgi katrai problēmai ir risinājums, vajag tikai saglabāt mieru, būt pacietīgam, domāt ar vēsu prātu, tad visu var izdarīt.

Ja runājam par viesmīlību un tūrismu, sākumā ļoti daudz *taustījos* un nesapratu, kas jādara. Tas nāk ar laiku un pieredzi, kad viesi sāk braukt un sniegt savu novērtējumu, var saprast labāk, kas jāuzlabo. Man nebija neviena padomdevēja šajā jomā, eksperimentēju pati.

Atceraties savus pirmos viesus?

– Jā, pavisam noteikti. Pirmie viesi bija vietējie Preiļu jaunieši. Es atceros, ka mēs tikko pabeidzām māju, viss bija pilnīgi jauns un svaigs, sākot no pašas mājas un mēbelēm, līdz pat gultasveļai un karotēm. Tas bija ļoti satraucošs moments, jo es šajā visā esmu ielikusi savus sviedrus, savu sirdi, ieguldīts tāds darbs, un tagad atdodu to citiem. Pirmā pieredze ar viesiem diemžēl nebija tā pozitīvākā. Nekas netika salauzts, bet uzreiz sapratu, kur ir mana kļūda, ka nebiju visu paskaidrojusi, izstāstījusi viesiem, tas ļoti ātri izkristalizējās.

Kādi cilvēki visbiežāk izvēlas atpūsties brīvdienu mājā «Duni», vai jūtat kādas tendences?

– Es šo māju redzu vairāk piemērotu mierīgai atpūtai ar ģimeni, jo mums ir laivas, SUP dēļi, katamarāns, pirtiņa, kubls, māja ir meža un putnu dziesmu ieskauda, apkārt neviena nav. Tamdēļ es mēģinu jauniešiem šo māju nedot, jo, manuprāt, jauniešiem ir cita veida izklaides un atpūta. Pieaugušie ir vairāk nobrieduši, prātīgāki. Lai gan jāatzīst, ka ir bijuši gadījumi, kad man liekas, ka nebūs labi, bet beigās viss izrādās kārtībā. Es varu vienu piemēru pastāstīt. Kad brīvdienu māju izīrēja četras meitenes, kuras vēlējās nosvinēt vecmeitu ballīti, satiekoties viņas bija mierīgas, klusas, pieklājīgas, bet tas, ko es redzēju otrā rītā, bija vājšprāts – salauzts pods, briesmīga nekārtība. Kad citā reizē atbrauc puišu bariņš atzīmēt vecpuišu ballīti, kur es ar bailēm nododu māju un domāju, ka būs auzas, izrādās tieši pretēji – viss ir tīrs un kārtīgs. Tas tikai pierāda to, ka nevar visus likt vienā maisā, nekad nevar zināt, kā būs, bet pa šiem gadiem intuīcija tomēr izstrādājas.

Kā izskatās jūsu darba ikdiena?

– Katra diena man sākas ar to, ka es no rīta braucu apskatīt savus gaļas liellopus, pārbaudu vai nav elektriskais gans pārrauts, pavasarī, kad dzimst teļi, tad jābrauc vairākas reizes dienā un pat naktī jāceļas. Tad es braucu uz savu otru miera oāzi – viesu māju. Pēc viesiem ir jāuzkopo visa māja, man ir palīgs, kas šo darbiņu veic, jo šad tad es pati nevaru. Tad jāpagaida jaunie viesi, jāiepazīstina ar māju, kārtību, visu izrādu un pastāstu.

Kad mājā nav viesu, man ļoti patīk tur pašai pavadīt laiku, atpūšos kopā ar savu uzticamo draugu suni, arī pāstrādājam. Tur es ganrodu mieru, gan gūstu spēku.

Nedaudz nodarbojos arī ar malkas sagatavošanu, ir pāris visticīņas, tur tad arī sanāk pastrādāt. Šad tad sanāk arī atvēlēt laiku Zemessardzei, piedaloties mācībās, braucot uz robežu.

Es varētu teikt, ka mans darbs ir pārvērties par hobiju, jo man ir grūti savā ikdienā šo visu saukt par darbu, man ir tik mīļš viss, ko daru ar prieku un sirdi. Liela daļa iet uz darbu un vienkārši pelna naudu ar sakostiem zobiem, bet man nav tādas sajūtas. Man pirmo reizi mūžā tā ir, nekad nebūtu domājis, ka nodarbošos ar šo un ka tā varētu justies. Es esmu pati sev saimniece, varu plānot savu laiku. Uzskatu, ka esmu spontāna pēc dabas, un tas mani ir atvedis šeit.

Kas, jūsuprāt, padara šo vietu īpašu, uz kuru cilvēkiem ir vērts braukt?

– Man pašai tā ir īpaša vieta, jo es visu izdarīju no nulles. Domāju, ka ikviens viesis jūt to, ka te esmu ieguldījusi daļu savas sirds. Šajā vietā ir klusums un miers, kuru tik daudzi cilvēki mūsdienās meklē. Visu māju es atdodu vieniem viesiem, tāpēc nebūs blakus kaimiņš, kurš klausās mūziku, nebūs bērnu blāušanas vai motoru skaņas. Turklāt šeit ir grūti aprakstāma aura, enerģija, kuru saprast var, tikai šeit ciemojoties.

Vietas nosaukumam «Duni» ir kāda nozīme?

– Kad sākās viesu mājas celtniecība, pie manis atbrauca no tūrisma informācijas centra un teica, ka ir nepieciešams nosaukums. Man ļoti negribējās tādu banālu nosaukumu kā ezeriņi, niedrītes utt. Man ir suns vārdā Duna, sāku spēlēties ar viņas vārdu un nonācu pie nosaukuma «Duni», tas ir kā veltījums manam labākajam un uzticamākajam draugam. Es jau smejos, ka tas ir viņas īpašums, viņa ir saimniece, es tikai atbraucu, lai kalpotu.

Katra guļamistaba viesu namā ir vizuāli atšķirīga, kāpēc?

– Man ir pažiņa, kura ir dizainere. Iekārtojot viesu namu, es konsultējos ar viņu, un man ieteica, ka būtu interesanti, ja katrai guļamistabai būtu sava tēma. Kopā ir trīs atsevišķas istabas, katrā no tām var palikt divi cilvēki.

Divās istabās ir divguļamās gultas, bet vienā ir divas vienguļamās. Mazāko mēs dēvējam par putniņu istabu, otra ir peoniju vai rožu, tā ir sarkana un spilgta, bet trešā ir mag-noliju istaba, kuru ieskauj mierīgi toņi un zaļā krāsa. Viesi var izvēlēties, kur jūtas visērtāk.

Publicitātes foto

Šobrīd esat iecerējusi jaunu projektu – viesu nams uz ūdens. Ko varat par to pastāstīt?

– Jā, tikko ir apstiprināts projekts, lai būvētu ezera māju. Šī māja tiešām būs virs ūdens – uz pontoniem. Es ceru, ka man viss izdosies, jo izaicinājumu ir vairāk nekā ar pirmo viesu namu – jādomā risinājumi, kā izveidot visas nepieciešamās komunikācijas, kanalizāciju. Esmu jau spērusi pirmos soļus, bet uzskatu, ka labāk neteikt «hop» pirms esi pārlecis!

Vispār, kad sāku kārtot visas atļaujas būvniecībai, mazliet komiski sanāca, jo būvvaldē teica, ka tā nav būve, bet Valsts vides dienestā, ka ir gan būve. Redz, mums Preiļu novadā nav bijusi saskarsme ar šāda tipa projektu, šis ir kaut kas jauns un unikāls, būs inovācija šajā novadā. Tad nu arī cilvēki vēl nezina, kā šo māju uz ūdens noformēt. Būvvaldē atļauju sniedz, ja tiek rakti pamati zemē, bet šeit nav nekādu pamatu, tāpēc sanāk, ka mana māja uz ūdens vairāk pieder pie kuģniecības, un tad jākārt attiecīga atļauja. Jāpiemin, lai šī māja varētu atrasties uz ūdens, esmu noslēgusi ar Preiļu novada pašvaldību nomas līgumu uz daudziem gadiem.

Kur atradīsies šis viesu nams un kā tas atšķirsies no šībrīža «Duni»?

– Pirmkārt, esošo dēvējam par brīvdienu māju «Duni», bet jaunā būs ezera māja «Duni». Tāpat kā pirmo, arī šo mēģinām taisīt tā, lai tās viena otrai netraucētu un radītu sajūtu, ka esi nomaļus, jo abas mājas atradīsies vienā īpašumā. Ezera māja nebūs liela, tajā varēs palikt aptuveni četri cilvēki. Mājai būs lielle spoguļu logi, terase ar kublu. Ja brīvdienu māja ir vairāk tādai ģimeniskai atpūtai, tad šī būs romantiskai kopā būšanai.

Ko jums nozīmē būt viesmīlīgai saimniecei?

– Jāatzīst, ka ir viegli būt viesmīlīgai, ja arī viesi atbrauc pozitīvi un atvērti. Ja cilvēki atbrauc jau ar kādu negāciju, ir grūti, bet es tāpat ļoti cenšos būt labvēlīga neatkarīgi no viesu attieksmes.

Kā jūtaties, kad viesi atgriežas atkārtoti?

– Tie brīži ir vislielākais gandarījums. Tā es saprotu, ka esmu uz pareizā ceļa, daru kaut ko labi, ja cilvēkiem ir vēlme atgriezties vēlreiz.

Jums ir palicis atmiņā kāds īpašs viesu stāsts?

– Reiz bija atbraukusi sieviete ar vīru no Anglijas, viņa pati bija latviete, bet vīrs anglis, abi ievērojami arhitekti. Šī sieviete nāca no Pelēču puses, tāpēc viņi nolēma brīvdienas pavadīt šeit. Mums izveidojās ļoti labs kontakts, viņi aicināja mani pabūt ar viņiem, parunāt, izvedu viņus tūrē pa šīs sievietes bērības takām, pat atradām viņas mammas māju, jo šī sieviete uz Angliju aizbrauca pirms 40 gadiem. Viņai laikam ļoti trūka Latvijas, tāpēc vēlējās iegūt pēc iespējas vairāk no šīs ciemošanās, un tas bija ļoti emocionāli. Beigās viņi sarīkoja vakariņas sveču gaismā, uz kurām tiku ielūgta arī es. Tas bija ļoti patīkami un sirsnīgi. Beigās sanāca, ka es kļuvu par savu viesu viesi.

Ko vēlaties piebilst noslēgumā?

– Brauciet ciemos! 📍

«Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem».

«Par projekta raksta «Brīvdienu māja «Duni» – saimnieces Evitas Piļščikovas sapnis ezera krastā» saturu atbild SIA «Vietējā»».

MAF

Mediju atbalsta fonds